

dutch

by *jan willem bos*

*translator, president, "go bos press" publishing house
(leiderdorp – the netherlands)*

brieffragmenten

bliksemflits

Wanneer een bliksemflits je recht op je hoofd treft,
Verwacht dan niet meer
De donderslag te horen
1973

de essayist

Als wij allemaal gevoelens hebben,
Dan is niemand waarlijk een dichter;
Dat te worden, is in feite
Wat wij steeds proberen
1999

onwetendheid

Niemand kent me zo goed
Als ikzelf;
En toch, weet ik,
Ken ik mezelf zo slecht
1973

mededogen

Betekent dat je het kleinste kwaad dat jij een ander hebt berokkend
Nog weet

En het grootste kwaad dat een ander jou heeft aangedaan
Bent vergeten
1997

zwaard en schrijfgerei
Zinloos om het zwaard ter hand te nemen
Wanneer het schrijfgerei gedoemd is te falen
1993

profetie
Iedere mens is een profeet.
Het leven begint in hem
en eindigt net zo
1988

geluk
Als we zouden overnemen:
Van het politheïsme, het respect voor het land en de voorouders,
Van de godsdiensten van het Verre Oosten, de spiritualiteit,
Van het jodendom, de visie en de volharding,
Van het christendom, de liefde en de vergiffenis,
Van de islam, de gedrevenheid van het geloof,
Van de leken, het begrip en de openheid,
Van het humanisme de unitaire aanpak,
Welnu, dan zouden we
ons geluk niet opkunnan
1990

Het vaderland
Is het land
Waar we in vrijheid kunnen leven;
Het kan immens zijn als het universum,
Of zo klein dat het alleen in onze verbeelding bestaat
1990

visie
... Toen ze beseften dat het tijdstip voor de integratie van hun oude leider
was aangebroken, kwamen zijn volgelingen om hem heen staan om zijn
laatste raadgevingen te kunnen aanhoren:

Hij zei hun:

Ontdoe je van de materie, zoals ook ik heb gedaan toen ik, op zevenjarige leeftijd, een arm kind uit de achterbuurt mijn lievelingsspeelgoed heb geschonken en die er fout aan heeft gedaan mij de zin van het scheken te doen vergeten.

Ontdoe je van de hartstocht, zoals ook ik heb gedaan toen ik, op zeventienjarige leeftijd, mijn liefde heb opgeofferd voor de vriendschap.

Ontdoe je van de kennis, zoals ook ik heb gedaan toen ik, op zevenentwintigjarige leeftijd, ben opgehouden nog diploma's te vergaren die mij rechtstreeks in de armen van de ijdelheid dreven en niet naar de deemoed.

Ontdoe je van de roem, zoals ook ik heb gedaan toen ik, op zevenendertigjarige leeftijd, begrepen heb dat die niets is dan een zinsbegoocheling.

Ontdoe je van de metafysische overwegingen, zoals ook ik heb gedaan toen ik, op zevenenveertigjarige leeftijd, de waarheid aan de waarheid heb toevertrouwd.

Ontdoe je van het menselijke, zoals ook ik heb gedaan toen ik, op zevenenvijftigjarige leeftijd, de schijnheiligheid van de meeste menselijke gedragingen heb gekend.

Ontdoe je van je medemensen en leef als een kluizenaar, zoals ook ik heb gedaan toen ik, op zevenenzestigjarige leeftijd, ben gestopt met schrijven en mijn boeken heb vernietigd, die mij van de natuur hadden vervreemd.

Ontdoe je zoveel mogelijk van je lichaam; op een voorbestemde dag zul je je kunnen bevrijden van het leven dat je kent en zul je helemaal in jezelf kunnen opgaan, iets waar jullie tot op heden onwetend van zijn...

1999

fragmenten uit de *geëmanicipeerde*

ademhaling

(voorafgaande aan de afbakening van ruimte en tijd)

Ik merkte dat ik kalm ademde en het onbegrensde en tijdloze Heelal omgaf.
Ik bleef zwerven zolang het mij was gegeven adem te halen en zo voelde ik

het leven krachtiger, omdat ik pas toen echt deel begon uit te maken van dit bestaan.

1995

lied

(in een streek waar de inwoners hun vrijheid hebben herwonnen)

De strijdmachten hebben gestreden om een willekeurig gebied; later hebben ze het verlaten, en die aarde heeft zijn vrijheid herwonnen, waarna in de herinnering van de mensen niets is overgebleven dan een lied dat was vervaardigd door een briljante man toen hij probeerde de vijandige kampen met elkaar te verzoenen. Zelfs hem was het niet gelukt om de felle indringers te verzoenen met zijn lied. Maar het lied van het leven, van de kwieke geest en van de macht heeft zich verder verspreid, door de vogels, de bomen en de beken.

1997

gedicht

(in het tijdperk van de sereniteit, aan de oevers van de Wolga)

De herinnering aan een volk voert me naar een gedicht zonder auteur, waarin wordt gezegd:

*Mijn zoon,
Als je mij op een dag zult missen,
Wanneer ik ben vertrokken om deel te worden
Van de volgende wereld,
Leef je leven dan ten volste,
En wanneer jij op jouw beurt deel zult uitmaken van die wereld,
Kom mij dan opzoeken in mijn monnikscel,
Tussen het zijn en het niet-zijn,
Je zult me daar in dat land vinden,
Met een pen in de hand, gezeten voor een vel papier,
Op zoek naar een ander begin*

1997

rots

(een romantisch ogenblik, in de Gobiwoestijn in Mongolië)

Ik ben veranderd in een dove rots, waar geen mens ooit bij in de buurt is gekomen. Toen twee geliefden elkaar ontmoetten in mijn nabijheid, hebben zij hun liefde in steen gekerfd, zodat ik getuigenis afleg van hun liefde.

1995

geweten

(getuigenis tijdens de strijd)

Ik moest samenwerken met iemand die me was opgedrongen en, terwijl wij ons samen inspanden, gaf ik de vrije teugel aan het idealisme van mijn jeugd, alsmede aan de ambitie om de andere jongeren te overtreffen; hij koos echter de politiek als het middelpunt van zijn leven, wat zijn bestaan verslechterde en waardoor hij een vooraanstand man werd; hij bestuurde tiranniek en vol eigendunk. Toen ik hem vroeg waarom hij deed wat hij deed en wat er was gebeurd met ons idealisme en, vooral, wat er was geworden van het voornemen om de anderen te overtreffen, legde hij mij uit dat hij diende te bewaren wat hij had.

En zo ben ik uiteindelijk ontslagen.

1997

degene die terugkeert

(daar waar geen afbakening bestaat, noch van de tijd, noch van de ruimte)

Ik ben teruggekeerd in het land, daar waar noch ruimte, noch tijd bestaat, noch dingen die begrepen kunnen worden...

1997

de doorluchtige

... De dood draaide rondjes om de monnikscel van de Doorluchtige. Aanvankelijk, omdat hij inzag dat de oude man een voorbeeldig leven had geleid, ontweek hij hem. De Doorluchtige riep hem met zijn blik, en uiteindelijk werd hij door hem meegenomen.

Door kosmische interactie is de Doorluchtige versmolten met de natuur, net als alle wezens voor hem en na hem, en op deze wijze werd hij een onderdeel van de waarheid die hij al zo lang getracht had te doorgronden.

Zijn familie en het volk snelden van van heinde en verre toe om de grote man de laatste eer te bewijzen. Sommigen roken in zijn cel een aparte geur en verkondigden dat hij de eigenschappen van een heilige had bezeten. Anderen zeiden dat ze met eigen ogen een licht hadden gezien dat in zijn cel ontstond en hebben gepredikt dat hij een profeet was.

En wat hemzelf betreft, de eerstgeborene van zijn oudste zoon opende het testament van zijn grootvader en las het hardop voor aan allen die gekomen waren om ernaar te luisteren:

‘Lees en beoordeel mijn leven en mijn bestemming in deze ervaring en herinner je dat deze niet roemrijker waren dan die van ieder en elk van jullie, net zoals geen van ons beter is dan de ander. Ik ben niet anders geweest dan de ander. Ik was slechts een gewone man, de eerste te midden van hen die hun gedachten hebben bevrijd; en mijn hoop is het dat geen van jullie de laatste van hen zal zijn op het gebied van de kennis, evenmin als de eerste noch de laatste van hen die zijn bevrijd.

Wat de dag betreft waarop ik ben vertrokken, dat was een feest van de versmelting met de waarheid en van de bevrijding van mijn wezen; wat mijn graf aangaat, ik zou wensen dat dit eenvoudig is, in mijn cel, en dat op de steen ervan staat geschreven: Hier rust een bewoner van het Groene Dal; wat mijn cel aangaat, de deur moet open blijven staan, zoals gewoonlijk, en hij moet blijven zoals hij is, zonder opgeknapt of verfraaid te worden, totdat de natuur hem zal willen slopen.

Lieve vrienden, wees blij voor mij, want hoe ver de ruimte zich ook uitstrekt, de afwezigheid van ruimte is nog uigestrekter, en hoe lang de tijd ook is, de tijdloosheid is nog langer, en hoe krachtig het waarneembare ook is, het niet-waarneembare is nog krachtiger en ongeacht wat de duur van het bestaan is, het niet-bestaan duurt langer.’

mei 1996

fragmenten uit de *geïntegreerde*

de graver

Ik betrap hem iedere nacht terwijl hij tussen het vuilnis graaft: nadat ik hem heb uitgescholden, laat ik hem aan zijn lot over.

Later ga ik op de loer liggen in afwachting van de komst van die ongelukkige. Aanvankelijk tijdens nachtelijke uren, vervolgens bij de dageraad, en uiteindelijk op ieder moment van de dag. Want onze vriend is gewend geraakt aan zijn bezigheid, en in plaats van zich bezwaard te voelen, zoals in het begin het geval was, is hij de zaken geregeld en professioneel gaan aanpakken; zozeer zelfs dat, de laatste keer dat we elkaar

tegenkwamen en onze blikken elkaar kruisten, ik en niet hij degene was die door schaamte overweldigd werd.

1999

integratie

Nu, aangezien de getuigenis van de eiser en het pleidooi van de verdediging zijn afgerond, moet God-de Rechter het woord nemen en, tot het moment van zwijgen, zijn oordeel vellen.

En zie hoe, vanuit de leegte, vanuit de duisternis, een licht te voorschijn spuit, gevangene en ruimte der vrijheid tegelijk. Door dit licht spoort het zwijgen mij aan om God-de Rechter te leren kennen en zijn vonnis aan te horen. Ik kom derhalve met gesloten ogen naderbij en blijf roerloos staan. In een echte spiegel verschijnt God-de Rechter voor me, die vonnis wijst gebaseerd op een menselijk geweten waarvan het wachtwoord onschuld is; pas dan dringt tot me door dat ik tegenover mijzelf sta, dat alle tegenstellingen worden uitgewist en er een integratie plaatsvindt.

Zie mij dus, tegelijkertijd oog in oog met de profeten en met de noodruftigen. Ik word in hen en met hen opgenomen, in naam van God-de Rechter en in Hem, want wij hebben allemaal dezelfde lotsbestemming; want in feite is het geweten niets anders dan de waarborg van het menselijk evenwicht en niet de uitdrukking van de talloze verschijningsvormen die ertoe kunnen leiden dat het besluit gewijzigd wordt. Zie mij dus opnieuw in de almacht waarvan ik immer en ononderbroken deel heb uitgemaakt, in het zijn en in het niet-zien die ik nimmer heb verlaten. Zie mij zelfs integraal deel uitmakend van de almacht, van het zijn en het niet-zien, want na de dood kan er geen sprake zijn van een verkruimeling.

1998

de reiziger

Na een verblijf vol weemoed op aarde, de plek van een eerder leven, heb ik mijn zwerftocht voortgezet.

Ik leef onophoudelijk met mijn aardse herinneringen, zelfs na mijn zwerftocht. Zo drijf ik, zonder enige belemmering, in tijd en ruimte.

Als ik voortga op de weg van de absolute kennis en van de universele waarheid, vertrokken op zoek naar de vernieuwing en naar alles wat de Mens te boven ging en te boven gaat, blijft er altijd een zeker onderwerp dat

mijn geest doorboort: dat wat betrekking heeft op de Mens, op zijn dagelijks bestaan, op de toekomst, op zijn innerlijke wezen, op zijn vrijheid.

Want wat zou, zonder de Mens, de zin van het leven en van de dood zijn? Wat zou de betekenis zijn van de almacht met zijn twee facetten: kennis en waarheid?

En dan vraag ik me af: waarom is het geluk voor de mens op aarde hem niet voorhanden?

Ik beken dat ik gelukkig ben in het leven voorbij de Mens, omdat ik daar mezelf heb kunnen worden. Maar wat komt er terecht van zijn leven op aarde? Is het soms mogelijk om deze situatie te verbeteren?

Hoe zou ik dat kunnen doen vanaf de plaats waar ik mij bevind?

Alleen de dood maakt een einde aan de honger en de begeerte, aan de droom van de gelovige en van de stoutmoedige, aan het begrip van de geleerde en van de onwetende. Alleen door middel van de dood wordt, uiteindelijk, de gelijkheid tussen allen bewerkstelligd.

Stellig staat de Mens in het middelpunt van mijn belangstelling. Maar ben ikzelf wel volledig met Hem en met het Heelal geïntegreerd, voorbij tijd en ruimte, in leven en in dood? Waarom zou ik mij dan zorgen maken?

Ik ben degene die vertrekt, zeg ik jullie, bevrijd van enige uitdrukking, geschreven of niet. Ik ben degene die vertrekt, bevrijd van iedere overpeinzing, begrensd dan wel ongelimiteerd. Ik ben degene die vertrekt, bevrijd van Menselijkheid, van haar problemen en haar kwellingen. Ik ben degene die vertrekt, bevrijd zelfs van de oproep tot bevrijding, van de absolute kennis en van de universele waarheid. Reiziger en Mens tegelijk, bevrijd van de God van het Heelal. Reiziger en, eindelijk, God van het Heelal. Ik ben de vrije; vrij en Mens en vrij en God van het Heelal.

1999

fragmenten uit de *dromer*

de laatste

... In de laatste momenten van zijn leven, komt de dromer, na rijpe overweging, tot de volgende conclusies:

God wordt geboren, groeit en wordt vervolgens ouder in de geest van de mensen. Zij die hem scheppen naar hun eigen evenbeeld en denken dat God de mens alleen heeft geschapen om zich te vermaken, geven zich op hun beurt over aan vermaak. De anderen die Hem juist vrezen, doen dit terwijl ze gewoonweg vergeten te leven. Op zoek naar een God die is geschapen naar hun eigen evenbeeld, die oud wordt in tijd en ruimte en verloren gaat tussen zijn en niet-zijn, vergeet de Mens op deze wijze dat de dood alles dadelijk uitwist en integreert hem geheel in al in zijn zoektocht en zelfs in wat hij niet eens zoekt.

De Mens, dit denkende wezen, is nog meer ten prooi aan angst wanneer hij zijn nakende dood ziet. Daarom kan hij de bevrijding en de integratie niet zo snel deelachtig worden als andere elementen van de natuur en van het heelal. Aan hem valt de taak toe om zijn rede opnieuw te activeren om deze twee begrippen te assimileren. Verder, wanneer hij droomt over het hiernamaals, stelt hij zich voor dat dit identiek is aan het hem vertrouwde leven, alleen is het ditmaal eeuwig. Maar zou het in dat geval niet saai zijn? En zou de Mens zelf niet God worden?

Op zoek naar het geloof, verwijdert de Mens zich niettemin van zijn medemensen en verzet zich tegen hen. Zou hij in dat geval niet eerder, vol vertrouwen, nader tot zichzelf en tot de mensheid moeten komen door middel van haar grote waarden?

Wat het geloof zelf betreft, dit vormt de beste reddingsboei, maar een onzekere redding, zodat het verlangen om werk te verrichten ten behoeve van het menselijke de meest zekere weg wordt.

Niet langer geleden dan gisteren onderwierp de Mens zich aan de natuur en beschadigde die op generlei wijze. Vandaag de dag maakt de mens misbruik van de natuur en verwondt haar. Tot nu toe handhaafde hij zijn bestaan in een historisch verleden met een trage evolutie. Zou hij het nog kunnen handhaven in een wereld die steeds sneller evolueert?

De dromer trok uiteindelijk de conclusie dat er geen toekomstperspectieven zijn voor een wereld die voortdurend innerlijk verdeeld is, als we kijken naar de verschillen in ras, taal, grondgebied, geloof en dogma's, want alleen inhaligheid verenigt haar, terwijl zij verder iedere notie van medemenselijkheid verveeld afwimpelt.

2000

hymne 9

Ik ben de nieuw geborene, de jeugdige,
De oude, de vereeuwiging,
Ik ben de vader, ik ben de vermoeidheid,
Ik ben de moeder, ik ben het maaien

Ik ben de onbezielde, de onrustige,
Ik ben de cultuur, de oogst,
Ik ben het goede, het geschenk,
Het kwaad, de ellende

Ik ben de liefde en het mededogen,
De haat, de ontevredenheid,
Ik ben de hoop, de verwachting,
Het geluk, het voorbestemde

Ik ben de gedachte, de waarheid,
Het geloof, de wens,
Ik ben de helderziende, de geziene
En iedere vallende ster

Ik ben het leven, de dood,
Het zijn, het niet-zijn,
Ik ben god, de onsterfelijkheid,
Het alles, het niets

Ik ben de Mens
2000

hymne 11

Ik besta, dus ben ik verantwoordelijk,
Jij bestaat, dus ben jij zo;
Wij bestaan, dus zijn wij;
Het toeval verbindt ons,
Solidariteit verplicht ons;
In voorspoed en in tegenspoed,
Verplicht de plicht ons
2000

fragmenten uit *alfa-omega*

uit "*hij die vertrekt*"

zoveel verspilde tijd

Je steeds te koesteren in illusies

In de hoop op een ontmoeting of een kus;

Hoeveel verspilde tijd

Waarin je je het onmogelijke verbeeldt en blijft dromen;

Hoeveel verspilde tijd

Op aarde, op zee en in de hemel

Vanuit het verlangen te reizen;

Heer! En toch, wat een droevenis

Voor deze vergeefs verspilde tijd!

2002

over het leven

Zodra ik rechtsomkeert heb gemaakt

En ik ben begonnen te begrijpen en te ontwarren

Niet zonder zin

Stuit ik op meer vragen dan antwoorden

2002

de laatste tranen

Ze zijn net gestort:

Het zijn de tranen van het vertrek;

Zullen ze triest en warm zijn

Als bij een scheiding?

Of vrolijk en melodieus

Als bij een bevrijding?

De laatste tranen hebben net gestroomd

Als een woeste rivier,

Kijk, ze sporen me aan me aan boord te gaan

En zie, ik ga aan boord

Met een vreugde zonder weerga!

Ik neurie een liedje,
 Een liedje van vertrek dat ik nooit heb geschreven;
 Ik neurie het voor de eerste keer,
 Nu mijn krachten me verlaten
 Voor de laatste maal;
 Ik blijf het neuriën
 In de hoop dat ik, als het uit is, zal kunnen gaan;
 En kijk, ik vertrek,
 Zie mij, vol vreugde, voorbijgaan
 2002

uit 'gespreksgenoot'

kaïn

Wat heb jij gedaan, Kaïn, wat heeft de Mens in jou verricht? Heb jij je broeder gedood of is hij de Mens die jouw beschuldigde van zijn moord nadat hij jou naar zijn evenbeeld geschapen heeft?

Indien het waar is dat de Heer de voorkeur gaf aan Abel en niet aan jou, omdat Hij zijn offergaven heeft aanvaard en de jouwe heeft afgewezen samen met jouw liefde voor Hem en jouw inspanningen heeft genegeerd, ben ik bereid verzachtende omstandigheden voor je aan te voeren, voor jou, schepsel zwak van geest en lichaam. Maar indien Abel degene was die jou zou hebben gedood, ondanks alle bewijzen van verklaarde liefde die de Heer hem heeft doen toekomen, zou ik hem dat nooit hebben vergeven.

2002

mededogen

Ik vind het daar, gekruisigd. Ik vind het daar terwijl het zijn offer tot de dood verdiept om de ander te redden. Punt van uitwisseling tussen ons tweeën, gezien het feit dat wij tweeën één zijn.

2002

windmolens

Ik zoek je al lange tijd, Cervantes, doch ik stuit alleen op don Quijote die Rosinante berijdt, onderweg naar de windmolens, gevolgd, ineengedoken op zijn ezel, door Sancho, zijn trouwe metgezel.

Jij hebt don Quijote onsterfelijk gemaakt, mijn waarde Miguel, in de geest en de verbeelding van de mensen en dat is des te beter omdat ik mij jou

voorstel, op zoek naar een ander avontuur voor jouw held, die jijzelf bent.

Het avontuur is dus van ons, van ons beiden is het avontuur, de ontdekking van don Quijote en van Sancho!

2002

dag

Jij was de tweede persoon die secretaris-generaal werd van de Verenigde Naties, Hammarskjöld. Gekomen uit Zweden, een land dat allang geen oorlog meer heeft gekend, was het jouw opdracht om, voor zover mogelijk, de vrede in de wereld te bewaren. Plichtsgetrouw heb jij je ingezet voor een onafhankelijke besluitvorming van de organisatie; je hebt het met succes gedaan. Hoe spijtig en hoe triest is het dan wel niet om te zien hoe deze zelfde organisatie nu de vaandeldrager van het unilateralisme en van de eenheidsgedachte wordt.

2002

zonen

Jouw zonen, George Washington, bevrijder van de Verenigde Staten van Amerika, kijk naar jouw zonen, jij die je met ere en mate hebt ingespannen voor een betere mensheid, kijk naar hen, twee eeuwen na jouw vertrek en zie hoe ze, ondanks de sindsdien afgelegde weg, de ruimte veroveren tot Mars op zoek naar waterbronnen, terwijl ze het rijke water van de aarde overleveren aan vervuiling en miljoenen onterfde menselijke wezens ertoe veroordelen van dorst te creperen.

Zijn dat soms de zoons die jij je gewenst hebt, Washington?

2002

fragmenten uit *herinneringen*

uit "*inleiding*"

O, zoon,

Hoe vaak heeft jouw grootvader mij wel niet verteld dat getallen zijn einde

zijn geworden, waarmee hij wilde zeggen dat zijn administratieve werkzaamheden – waar de zekere hand van een boekhouder voor nodig waren – hem verre hebben gehouden van het schrijven.

Wat mij betreft, zou ik echter eerder zeggen dat de letters mij hebben gevelde, omdat ik ze merendeels daar heb neergezet waar ze niet op hun plaats waren, bijvoorbeeld in talloze niet-literaire werken. Zeker, die zijn nuttig gebleken en zijn goed ontvangen; en ze hebben mij ook de mogelijkheid geboden in mijn levensonderhoud te voorzien. Maar ze hebben mij verre gehouden van literaire geschriften, de enige die schatten van de schepping vormen.

O, jij die op zoek bent naar bevrijding,

Je moet weten dat ieder menselijk wezen wortels heeft waar hij trots op moet zijn, ongeacht wat deze zijn, mits hij de kwaliteiten ervan bewaart en zich ontdoet van de gebreken ervan. Jouw wortels dalen af in de aarde van de profeten, van de apostelen en van de heiligen; ik wil niet alleen over hen praten, en over de welbekenden onder hen, maar evenzeer ook over de profeten, apostelen en heiligen die overladen zijn met kennis en cultuur, alsmede over iedereen die zijn rol als mens heeft gespeeld in overeenstemming met de tijdgeest.

Jouw wortels, o zoon, bevinden zich in het Oosten, daar waar de navel van de aarde is:

De Arameeërs, die Hem, de enige God, hebben gevonden, hebben jou je naam gegeven, want Naaman is zijn dienaar. Wat Naaman de Syriër betreft, de aanvoerder van het Aramese leger, deze is in de negende eeuw voor Christus door de profeet Elisa van de lepra genezen, door zich zevenmaal in het water van de Jordaan te reinigen. Bovendien was het Aramees zelfs de taal van Jezus.

Evenzeer ben jij een zoon van Fenicië, van het land van de inwoners van Kanaän, de uitvinders van het schrift, een verovering die ze niet al te lange tijd hebben bewaard, want ze hebben zich verrijkt met de beschaving van anderen en hebben zo hun identiteit verloren.

Tevens ben jij de zoon van de Arabieren, die zich niet-aflatend hebben ingezet voor de rechtvaardige zaak, door middel van hun roemrijke daden, die nu zijn verbleekt en waarvoor slechts een vage hoop bestaat dat zij op een goede dag herboren zullen worden.

Jij ben de zoon van Libanon, wiens welslagen voorbeeldig is op individueel niveau, maar niet op het niveau van de natie, vanwege de geldzucht waarvan het geheel en al is doordrongen.

Jij bent, tenslotte, de zoon van de oosterse Kerk die wortelt in de Geschiedenis, hoe verdeeld zij ook is, en wier psalmisten iedere dag hymnen ter meerdere glorie van God omhoog doen rijzen.

Wees trots op dat alles, o mijn zoon. Maak ze tot de jouwe en herinner je ze steeds en bovenal, want jij bent tegelijkertijd de zoon van het ogenblik en van de gehele mensheid.

En vergeet niet dat je de zoon bent van een familie van wie de leden nooit iemand hebben onderdrukt. Want het volstaat de Mens om zijn menselijkheid ten volle te leven en niet te onderdrukken, in de volste zin van het woord. Heb een vrij geweten, zelfs in de kerker waarin je je voortsleept als gevolg van een onrechtvaardig oordeel, liever dan een bezwaard geweten omdat jij ten onrechte van je vrijheid geniet...

1998

الثقافة بالمجان

Ath-Thaqafa bil Majjan

Série littéraire gratuite établie et dirigée depuis 1991 par
Free of charge literary series established and directed since 1991 by
Serie literaria gratuita establecida y dirigida desde 1991 por
Naji Naaman

najinaaman
an-najiyat

AN-NAJIYYAT

النَّجِيَّات

